

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-00566/2011-01
Датум: 16.08.2011. године
Београд

Високи савет судства одлучујући о приговору С.Н. из Крагујевца, улица [REDACTED], у поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-00348/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу одредбе члана 5. Закона о изменама и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“ 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“ бр. 35/11), на седници одржаној дана 16.08.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

ПРИГОВОР С.Н. из Крагујевца **СЕ ОДБИЈА**, а Одлука првог састава Високог савета судства број 119-05-00348/2010-01 од 14.06.2010. године, се потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00348/2010-01 од 14.06.2010. године, С.Н. која није изабрана за судију у складу са Законом о судијама („Службени гласник РС“ бр.116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009. године. Ставом другим исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године, у ставу I тачка 728 изреке.

Незадовољна наведеним одлукама, С.Н. поднела је дана 01.03.2010. године жалбу Уставном суду Републике Србије на јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 13.11.2010. године изјавила је уставну жалбу истом суду против одлуке од 14.06.2010. године, побијајући их обе због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде материјалног права и повреде Уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом.

Жалба поднета Уставном суду у смислу одредбе члана 5 став 3 Закона о изменама и допунама Закона о судијама сматра се приговором на одлуку Високог савета судства.

У том смислу навела је, између осталог, да је 2002. године пред Великим персоналним већем против ње вођен поступак за разрешење ради доделе стамбеног кредита из 1996. године од стране Министарства правде, да је у том поступку донета одлука којом је утврђено да нема разлога за разрешење. Што се тиче другог разлога којим се руководио доносилац оспорених одлука навела је да је поклон примила од пословног партнера и пријатеља њеног супруга, [REDACTED] из Лесковца, те да је поводом учињеног поклона закључено од стране Окружног јавног тужилаштва у Крагујевцу и Републичког јавног тужилаштва да ови поклони нису ни у каквој вези са предметима у којима је поступала. У прилог овим тврдњама доставила је Изјаву [REDACTED] оверену пред Општинским судом у Нишу дана 12.02.2007. године, Извештај Полицијске управе у Крагујевцу број 02/1-ПУ-960/06 од 13.09.2006. године и Службену белешку о обавештењу прикупљеном од грађанина [REDACTED] од Полицијске управе Краљево дана 26.07.2006. године.

Предложила је да се приговор усвоји и поништи оспорена одлука.

У поступку преиспитивања оспорене одлуке Првог састава Високог савета судства у смислу одредбе члана 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства ("Службени гласник РС бр. 116/08 и 101/10) и члана 5 Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС“ 43/09, 22/11 и 33/11) заказала јавну расправу, која је одржана 04.08.2011. године у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности.

Известилац је на рочишту изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору, указујући да на рочишту, пре свега, треба разјаснити све наводе из приговора и доказе који су уз приговор достављени.

Подносилац приговора је на рочишту изјавила, између осталог, да остаје код свих навода приговора, те да с обзиром да поклони које је примила не крше одредбе о сукобу интереса то нема основа за њено разрешење, а самим тим ни за доношење оспорених одлука.

Ценећи наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка и приложене доказе на рочишту, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлога Комисије, Високи савет судства налази да је:

Приговор НЕОСНОВАН.

У образложењу оспорене одлуке наведено је да је против подносиоца приговора вођен поступак за разрешење пред Великим персоналним већем Врховног суда Србије VIII Су. 85/02 поводом неоснованог додељивања стамбеног кредита што се сматрало недостојним вршењем судијске дужности, у ком поступку је утврђено да се ова радња не може подвести под одредбе Закона о судијама као разлог за разрешење. Надаље, наведено је и да је против исте вођен кривични поступак из разлога што је примила новац од власника три различита приватна предузећа по основу уговора о донаторству које је закључила са истима, те и да поред тога што су Окружно јавно тужилаштво и Републичко јавно тужилаштво закључили да ова предузећа и њихови власници нису ни

у каквој вези са предметима у којима је поступала, наведени поступци указују да се ради о судији чија је достојност доведена у сумњу и о поступцима који не доприносе стварању позитивне слике судства у јавности.

Из извештаја о раду Округног суда у Крагујевцу и Извештаја о раду судија истога суда за период од 2006. до 2008. године, произилази да је подносилац приговора у потпуности испунила критеријуме стручности и оспособљености за вршење судијске дужности.

Разматрајући испуњеност критеријума достојности за вршење судијске дужности, Високи савет судства је закључио да подносилац приговора исти услов неиспуњава.

Ово с тога што је одредбом чл. 4 ст. 1 тач. 3 Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности прописано је да је подносилац приговора недостојан ако би његово поступање и понашање оправдало покретање дисциплинског поступка и изрицање озбиљне санкције, а одредбом чл. 90 Закона о судијама прописано је као дисциплински прекршај непоштовање Етичког кодекса у већој мери, а што је по ставу Високог савета судства овде случај.

Наиме, Етички кодекс намеће обавезу судијама да се придржавају установљених етичких принципа и правила понашања у свакој прилици и то како у вршењу судијске дужности тако и у приватном животу. Ови принципи установљени су управо у циљу јачања угледа судије и судства у целини и тиме, стварању поверења јавности у независан, непристрасан и стручан суд као посебан орган државне власти и стуб очувања правног поретка једног друштва.

Принципи независности и непристрасности подразумевају промовисање високих стандарда понашања у циљу одржавања и јачања поверења јавности у независност и непристрасност судија, док принцип достојанствености подразумева развијање стандарда понашања који доприносе очувању угледа суда и достојанства суда и судија, укључујући прихватање личних ограничења која намеће функција и уздржавање од поступака којима се ствара утисак постојања корупције у суду.

Из ових разлога подносилац приговора није смела прихватити поклоне у виду позамашних новчаних износа уплаћених од стране три различита предузећа, јер такав поступак код обичног грађанина може створити утисак о постојању корупције што за последицу има нарушавање угледа суда и судијске функције.

Ово посебно, што су донације учињене од стране предузећа, односно правних лица која немају нити могу имати вољу, као ни израз захвалности, моралне обавезе или осећања која су у бити сваког поклона, односно намере даривања, а нарочито не од лица која, по њиховом и сопственом признању подносиоца приговора датим у кривичном поступку, и не познаје.

Дакле, по становишту Високог савета судства није од одлучујућег значаја околност да ли је у конкретном случају било сукоба интереса или не, већ је пресудна чињеница могућност да овакво поступање створи код грађана сумњу у независност и непристрасност судије, те уздрма и наруши поверење истих у институцију суда као основног елемента заштите права и правног поретка.

Из наведених разлога, Високи савет судства је нашао да је подносилац приговора у конкретном случају, пријемом поклона у готовом новцу без посебног повода и од стране лица која практично не познаје, повредила принцип независности, непристрасности и достојанствености, чиме је довела или могла довести у питање поверење јавности у суд, уједно прекршивши одредбе Етичког кодекса у знатној мери, а што представља дисциплински прекршај и за које у смислу одредбе чл. 4 ст. 1 тач. 3 горе наведених Правила може бити изречена тежа казна.

Имајући у виду све наведено Високи савет судства, ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и на закону заснована.

Следствено наведеном, Високи савет судства налази да С.Н. не испуњава услове из члана 45. Закона о судијама, у погледу достојности, а у вези члана 14 став 2 и став 4 у вези чл. 7 и чл. 8 Одлуке о критеријумима и мерилима, због чега на основу члана 29 Правила, доноси одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број: 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на.

- 1. Подносиоцу приговора;**
- 2. Архиви Високог савета судства.**